

zoru, že nejde o nárok státního zřizence na poskytnutí uvedené slovenské výhody, i kdyby nehledělo se k tomu, že obě věcně směrodatná usnesení min. rady datují již z doby, kdy jmenování st-lovo bylo již provedeno.

Ale i z nějakého slibu nápravy křivdy způsobené prý při jmenování, kterýžto slib podle tvrzení stížnosti dal st-li generální finanční ředitel v Bratislavě, stížnost zcela neprávem odvozuje nárok st-lův na poskytnutí slovenské výhody, neboť takový slib již vzhledem k svému jen zcela všeobecnému rázu byl by nezpůsobilým vůbec nějaký určitý nárok založiti.

Poněvadž nárok, jež st-l tvrdí a v němž cítí se dotčeným, ve skutečnosti mu nepřisluší, slušelo stížnost jakožto bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2296.

Státní občanství (Slovensko): O podmínkách ztráty státního občanství podle § 30 zák. čl. L z roku 1879.

(Nález ze dne 2. května 1923 č. 7496.)

Prejudikatura: Boh. 1329 a 1825 adm.

Věc: Koloman Sch. v Levoči proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska (min. taj. Ant. Pudlač) stran státního občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že st-l pozbyl své příslušnosti v Levoči a že se tedy nestal čl. státním občanem.

Aby bylo lze seznati, o kterou právní normu se rozhodnutí opírá, dlužno zkoumati skutkový podklad, z něhož žal. úřad vycházel. Tímto podkladem bylo podle daného nař. rozhodnutí, že st-l vstoupil po převratu do uherské armády. Předpokládal tedy žal. úřad zřejmě, že st-l vstoupil po převratu do služby cizího státu, a usoudil z toho, že přestal tím býti státním občanem čl. Pak mohl však rozhodnutí své opřítí jen o ustanovení § 30 zák. čl. L/1879, podle kterého může úřad uvedený v § 11 zák. čl. vysloviti ztrátu státního občanství těch státních občanů, majících domovskou příslušnost na území, jsoucím pod jeho správou, kteří bez jeho dovolení vstoupí do služby jiného státu, jestliže nevystoupí k jeho výzvě ze služby té ve lhůtě jim uložené.

Dlužno tedy zkoumati, jsou-li v tomto případě dány předpoklady tohoto ustanovení, totiž vstup st-lův do služby cizího státu, nedostatek svolení příslušného úřadu čl. k tomu a konečně výzva úřadu, aby st-l ze služby té zase vystoupil.

Po té stránce uvážil nss:

Jak vidno jest ze spisů správních, založil žal. úřad uvedený svůj předpoklad na vlastních údajích st-lových a soud neshledal, že by údaje ty nebyly dostatečným podkladem pro výrok podle § 30 uv. zák. čl. Udál st-l v řízení správním, že uprchnuv po převratu z uherské armády, odešel na území čl. republiky do příslušné své obce Levoče, že se však 1. listopadu 1919 zase do Uher vrátil, znovu do uherské armády vstoupil a v ní jako aktivní důstojník službu konal až do roku 1921.

Nelze pochybovati o tom, že st-l věděl v té době o vzniku samostatného státu čsl., a že si byl vědom také toho, že čsl. republika vykonává právo svrchovanosti nad dosavadní jeho domovskou obcí Levočí. Pak nelze však tvrditi, že st-l, vrátiv se do Uher a konaje v uherské armádě službu jako aktivní důstojník, pouze přechodně pokračoval v dřívějším svém poměru k uherské armádě, nýbrž dlužno přisvědčiti žal. úřadu v tom, že šlo zcela nepochybně o nový a vědomý vstup st-lův do této armády, tedy do služby cizího státu.

Že by byl měl k tomuto vstupu dovolení příslušného čsl. úřadu, st-l ani netvrdí. Jsou tedy obě prvě podmínky § 30 uv. zák. článku splněny.

Zbývá otázka, je-li dán i poslední předpoklad, totiž že byl st-l vyzván, aby ze služby zase vystoupil.

V té příčině vyslovil nss v nálezu Boh. 1329 adm. právní názor, k jehož bližšímu odůvodnění se podle § 44 jed. řádu odkazuje, že výrok úřadu o ztrátě státního občanství podle § 30 zák. čl. L. z r. 1879 neodporuje zákonu, ani když nepředcházela výzva v ustanovení tom uvedená, jde-li o dobu, kdy byla čsl. republika v nepřátelském stavu se státem, do jehož služby zdejší státní občan vstoupil.

Když tedy st-l sám doznává, že se do Uher vrátil a do uherské armády vstoupil již 1. listopadu 1919 a v ní až do června 1921 setrval, jest nepochybně splněn i poslední z uvedených předpokladů, ze kterých mohl žal. úřad ztrátu čsl. státního občanství sl-lova vysloviti a není tedy nař. rozhodnutí v rozporu se zákonem, pročež slušelo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 2297.

Státní občanství: I. Mírové smlouvy obsahují pouze směrnice, kterých šetřiti při zákonné úpravě státního občanství se čsl. stát zavázal. — II. Neodporuje duchu úst. zák. č. 236/1920, nevyhoví-li úřad žádosti za uznání čsl. stát. občanství osoby, která se narodila mimo nynější území čsl. republiky a jejíž otec měl sice kdysi domovské právo v obci na nynějším území republiky čsl., nabyt však před narozením oné osoby domovského práva v obci bývalého mocnářství, ležící nyní na území státu italského.

(Nález ze dne 2. května 1923 č. 7497.)

V ě c: Viktor St. ve Vídni (adv. Dr. Arnošt Stern z Prahy) proti ministerstvu vnitra (okr. hejtman Vladimír Verner) o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l domáhal se v řízení správním uznání, že jest státním občanem čsl. ve smyslu § 11 úst. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. udávaje, že se narodil dne 19. února 1866 ve Vídni a že jeho otec, narozený dne 4. března 1829 ve Slavkově, náležel domovským právem do této obce až do dne 11. května 1859, kdy nabyt domovské příslušnosti v Terstu.